

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. III. De Photii Schismate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

quot unquam in Ecclesia fuerunt Schismaticorum: temporum enim inter illos, at non ingeniorum discrimen est. *Cum quæque novitas ebullit, statim cernitur frumentorum gravitas, & levitas palearum: tunc sine magno molimine excutitur ab area, quod nullo pondere intra aream tenebatur.* Quæ est ingeniosa Vincentii Lirinensis observatio.

Com-
mon. c 25.

§. III.

De Photii Schismate.

EX ingentibus quæ hoc Schisma secuta sunt malis apparuit, quantum nocere possit Ecclesiæ & Imperio, qui primariam regni Sedem occupans, nixusque favore Principis, ambitionem & superbiam obvolvitur larvâ modestiæ & pietatis. Photius, in quo ingenii dotes cum depravatis affectibus jungebantur, in Sedem Constantinopolitanam, dejecto S. Ignatio Patriarchâ, intrusus favore Michaëlis Imperatoris & Bardæ hominis sceleratissimi, qui summâ apud Michaëlem pollebat auctoritate; non se tutum credidit esse nisi obtento Romani Pontificis consensu & approbatione. Itaque ob hanc rem Photius legatos Romam misit, Deo ita disponente, ut à primo Schismatis auctore Primatus agnosceretur Romanæ & Apostolicæ Sedis. Auditis qui à Photio venerant, Pontifex Nicolaus I. Constantinopolim delegavit qui coram de causa cognoscerent, neque tamen ferrent sententiam, sed sibi tanti negotii iudicium reservarent. Sed Pontificii Legati corrupti blanditiis & minis, probatâ Photii ordinatione Ignatium rejecerunt, quid-
quid

quid ille ad Sedem Apostolicam appellaret. Quâ re intellectâ, Nicolaus acta omnia irrita declaravit, Photiumque excommunicationis sententiâ percussum à fidelium communione removit. Hic verò munivit se coacto Episcoporum sibi faventium Conciliabulo, cui præfidere fecit Imperatorem, transferens Ecclesiasticam jurisdictionem in manus laicæ potestatis inaudito impiæ prævaricationis exemplo, quod Episcopi Schismatici omnes hætenùs sunt imitati. Verùm interempto Michaële & Barda, Basilius qui successerat Imperator, restituto S. Ignatio, Pontificis in Photium sententiam executioni mandavit.

Spondan.
Epitom.
Baronii ad
ann. 869.

Acta octa-
vi Conci-
lii Gene-
ralis.

Post hæc Adrianus Papa Nicolai successor Legatos Constantinopolim misit, qui octavo Concilio Generali præsiderent. Ad hoc illi duntaxat Episcopi admissi fuere, qui se à Photii communione separaverant. Ceteri poenitentium in morem comparentes rogantur absolvi *per intercessionem Sanctissima Dei Genitricis Mariae, & SS. Apostolorum, & Sanctissimi Papa Nicolai.* Admissi fuere hac conditione, ut subscriberent Formulæ quam Romæ legati attulerant. Hæc autem fidei confessio, quam ad extinguendum Schisma necessariam judicabant Concilii Patres, his notabilibus verbis concepta erat: *Sequentes in omnibus Apostolicam Sedem, & observantes ejus omnia constituta, speramus ut in una communione, quam Sedes Apostolica prædicat, esse mereamur, in qua est integra & vera Christiana Religionis soliditas, promittentes etiam sequestratos à communione Ecclesia Catholica, id est non consentientes Sedi Apostolicae, eorum nomina inter sacra non recitanda esse mysteria.*

Photius

Photius insignium imposturarum in ipso Concilio convictus, in Monasterio quodam inclusus fuit. At S. Ignatio vitâ functo revixit hominis ambitio. Sedem novis fraudibus occupavit, mittensque de suis aliquos ad Joannem VIII. acceptas ab eo Pontifice litteras simul cum legatis ejus corrupit; ac denique à variis iterum Pontificibus anathemate percussus, tandem à Leone Imperatore, ad quem Stephanus VI. scripserat, secundum Pontificis vota in exilium expulsus fuit. Pax reddita videbatur Ecclesiæ. Sed tam diuturna tempestas seditionis ambitiosos Patriarcharum animos velut pestifer aër infecerat ad consummandum denique Schisma illud infelix, quod Græcorum Ecclesiam & Imperium in miserrimam, quam videmus, servitutem redegit. Quanta in hoc Historiæ compendio documenta, ut Schisma velut malorum omnium fontem abominemur, ac genium etiam noscamus Schismaticorum!

1. Sola impostoris & hypocritæ unius ambitio tantam Ecclesiæ stragem intulit. An ergo securos nos reddet hodierna rebellio Episcoporum, quantumvis paucorum, qui auctoritatem S. Sedis erecta cervice contemnant?

2. Postquam Photius excommunicatus à Papa & depositus, non desit contemptis censuris fungi officio, Catholici Schismaticum eum esse exclamarunt, etsi faventem sibi haberet Imperatorem & multitudinem magnam Episcoporum & Clericorum, qui fidem ei subscriptionibus suis obligaverant: quotquot verò cum eo communicaverant Presbyteri, eos velut Schismaticos Concilium Generale rejecit.

3. In

3. In Photii causa de disciplina duntaxat quaestio agitabatur; quid ergo timendum ab iis, qui ob dogmatis decisionem deficiunt?

4. Corruptae à Photio Pontificum Epistolae, & vis legatis ejus illata ne se ab ejus communione separarent, satis indicant judicasse ipsum necessariam esse cum S. Sede communionem saltem specie tenus, ne Schismaticus appareret.

5. Photius ne auctoritati se subiceret Episcopi Romani, sufficientem titulum credidit quod esset Patriarcha Constantinopolitanus: quippe qui Patriarchas Occidentis subditos esse Romanae Sedi non diffitebatur.

6. Episcopi qui hoc tempore dogmaticae S. Sedis decisioni resisterent, & fulmen excommunicationis vibratum in eos propter insignem contumaciam; nec tam speciosum haberent rebellionis praetextum, nec tam certum ac potens Principis patrocinium, nec tantam numerositatem Praelatorum sibi faventium, nec tantam eruditionis & sanctitatis famam; quanta horum singula in Photio reluxerunt: & licet haberent haec omnia; fateri nihilominus oporteret, aut eos esse Schismaticos cum Sectaribus suis, aut Photium nunquam fuisse.

§. IV.

*De Schismate Henrici VIII.**Regis Angliae.*

MOres Principum corrupti corrumpunt saepe etiam & Religionem & fidem. Exemplum in Henrico VIII. habemus luctuosum. Illicitus hujus Principis erga foeminam